

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

16de marts 1890.

16de aarg.

Et rov.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstnd. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ribgeway, Iowa.

Den nye fødselsdag,

Alle mine smaa venner kjender sikkert dette: At holde fødselsdag, og synes, at det er en herlig ting. Saa faar vel de fleste af eder gaver og andre herligheder, som kan glæde et barn; men der er maasse nogle, som ikke ved, at de har to fødselsdage. Den ene er den, de saa godt kjender, den gamle fødselsdag, den dag, paa hvilken de blev fødte; den dag gav dem maasse mange gode ting i eie, kjærlige forældre, et godt hjem, gode naturlige evner; men en daarlig gave fik de ogsaa, og det er en syndig natur.

Men saa har vi faaet en ny fødselsdag, hvor vi fik lutter gode gaver, og vi fik alle lige store gaver, baade rige og fattige, store og smaa; thi vi blev den dag antagne i barns sted af en fader, som er lige saa god, som han er rig. Se, alle døbte børn har en saadan ny fødselsdag, nemlig deres daa b s d a g, hvor Gud bødede paa den gamle natur ved at lægge en ny natur ind i det lille barnehjerte; thi daaben er et igjensfødsels bad. Gud antog os i barns sted og gav os de rige gaver: Syndernes forladelse og evnen til at tro og elske vor Herre Jesus. Ved daaben blev vi Guds børn og arvinger til den evige salighed.

Med disse gaver er det nu ikke, som med almindelige fødselsdagsgaver, som I bliver glade ved paa fødselsdagen, og som I ogsaa tager frem og betragter de følgende dage; men saa gaar de af mode, glæden bliver gammel.

Nei, disse gaver bliver aldrig gamle, det vil sige aldrig gamle for Guds børn; thi det gaar med dem som med frugttræerne, der trives godt; thi disse bliver hvert aar større og kan derfor bære mere og mere frugt. Saaledes vil ogsaa daabsgaverne, efterhaanden som børnene lærer at bruge dem, vokse i styrke.

Det er med dem ligesom med træerne; hvert lidet frø eier i sig evne til at blive til et stort træ; men dertil udfordres, at rødderne maa sugge kraften af jordbunden, og at træet maa have regn, sol og varme. I daaben fik ogsaa alle de smaa børn evnen til at vokse op som Guds elskelige børn; men dertil udfordres, at de ligesom træerne maa blive i den jordbund, i hvilken de blev plantede i daabens stund; at de maa blive hos Kristus, ligesom de ved daaben blev indpodede i ham. Naar børnene lærer at elske sin frelser og holde sig til ham, saa vil han sørge for al den regn, sol og varme, som hans smaa planter behøver for at blive til træer. Derfor er det saa vigtigt, at børnene oplæres i Guds ord, og at forældrene taler med sine børn om deres daabspagt.

Men jeg tror, at dette: At vide, paa hvilken dag man er døbt, at holde denne i ære, og den dag tænke paa, hvad Gud gjorde mod os syndige og fattige børn, da han gjorde os til sine børn, vil bidrage til at fremme velfsten; at vi engang kan komme i besiddelse af hele arven i vor faders hus, vi, som i daaben blev bestemte til i fremtiden at være indbyggere i det nye Jerusalem, hvor murene skal være kostbare stene, gaderne af guld og portene af perler.

Der fortælles om de første kristne, at de endogsaa pleiede at sige, at de vilde opleve at faa tre fødselsdage, idet de nemlig regnede den dag, da de omfisktede sit jordiske hjem med det himmelske, for sin fødselsdag. Derfor læser man endnu paa gravstenene i Roms katakomber oftest blot indskriften: „Han lever“, eller: „Hun lever“. Katakom-

berne i Rom er jo underjordiske gange, hvorhen de kristne tuede i forfølgelsens tider, og hvor de ogsaa begravede sine døde, som da fik denne korte, men talende indskrift paa sit hvilested.

Efter over tyve aars forløb staar det levende for min erindring, hvad jeg oplevede ved det første sygebesøg, jeg som ung prest havde at aflægge. Det var en 10 aars gammel gut, som var meget syg, og der var lidet haab om, at han kunde lebe. Jeg gik derhen, nærmest for at trøste forældrene, som tog sig meget nær af at miste sin ældste søn.

Som jeg sad ved siden af syge sengen og søgte at trøste forældrene, der ventede, at deres søn snart vilde dø, da han havde været fra sig i over et døgn — slog han sine øine op, foldede hænderne over brystet, saa paa forældrene og sagde med tydelig røst: „Jeg tror syndernes forladelse, kjødets opstandelse og efter døden det evige liv. Amen.“ Det var de sidste ord, han talte; straks derefter døde han blidt og rolig. Saaledes gaar det til, at forældrenes hjerter bliver omvendte ved børnene.

Kjære barn, tænk med tak til Gud ofte paa din daab, og du vil styrkes i troen paa din frelser; du vil derved faa kraft til at stride mod synden og bevares i haabet om det evige liv, saa døden bliver for dig en salig indgang til det himmelske Jerusalem, hvor intet ondt mere skal røre dig.

Stjernebanneret.

iddagsjolen sendte sine straalene ned paa en flad, fremspringende klippekant. Midt i solskinnet laa en gut og sov, idet han lænede sit solbrændte hoved paa sin blottede, brune arm. De fleste vilde synes, at det var et altfor farligt sted at sove til middag paa; thi klippens kant

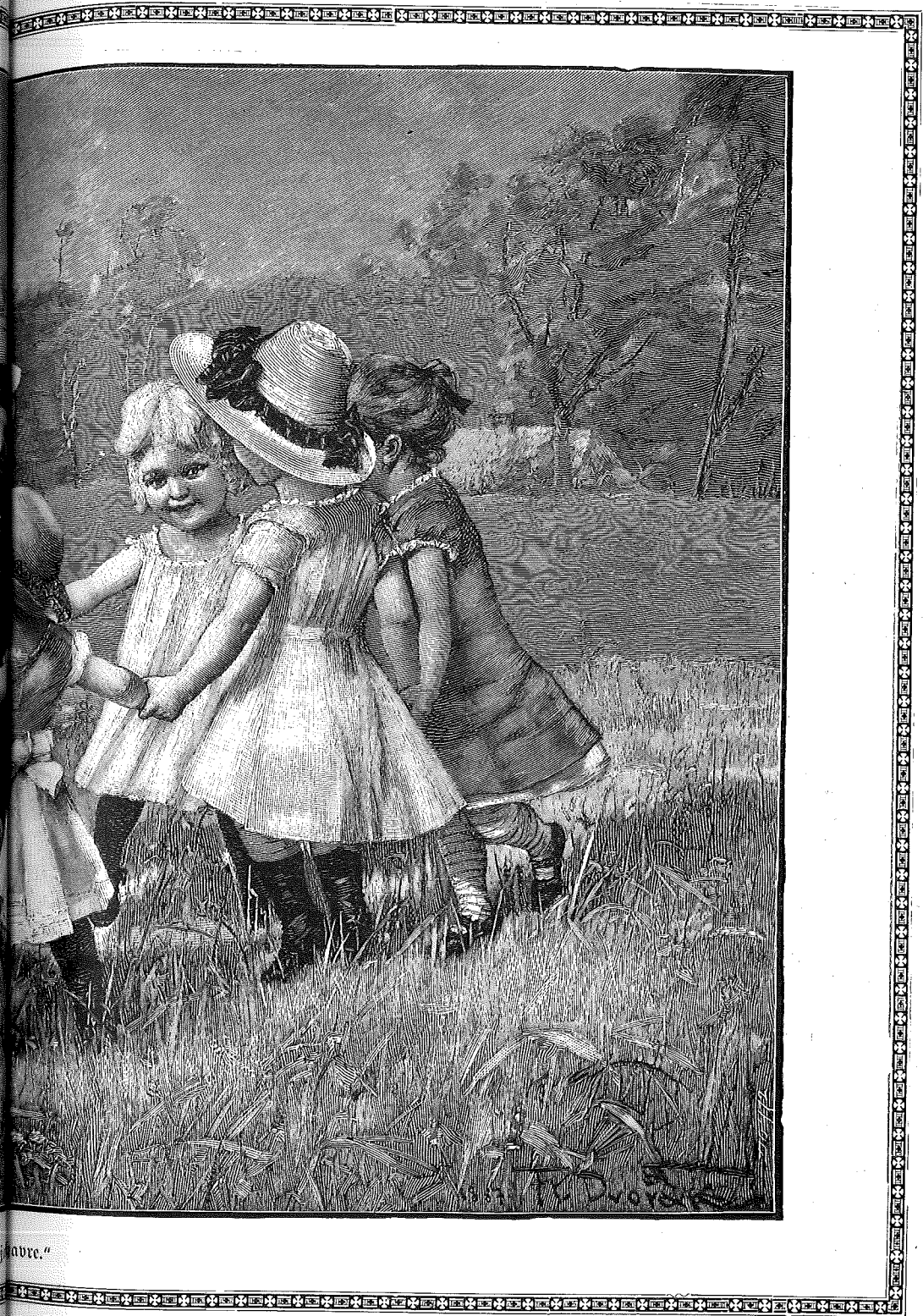
var mange fod over havets overflade, og bølgerne brødes brølende imod dens fod og sendte sin skum høit i veiret. Gutten laa saa nær ved klippens rand, at han vilde være styrtet i afgrunden, hvis han havde rørt sig i søvne. Men der laa han paa sit farlige leie og sov saa sødt, som om han havde ligget i sin egen seng hjemme i faderens fischerhytte, der laa bag klipperne og var opført af drivtømmer og bedækket med store sten paa taget, forat de voldsomme storme, som ofte rasede, ikke skulde ribe tagbeklædningen af.

Men skjønt guttens søvn var fast, var det dog tydeligt, at hans drømme var urolige. Han knyttede hænderne og bed tænderne sammen; hver muskel i hans ansigt var i krampagtig bevægelse, og af og til udstødte hans skjælvende læber afbrudte ord.

Han drømte, at han som kaptajn førte et krigsskib, fra hvis top der vaiede et fremmed flag, som han aldrig før havde set. Da lagde pludselig et skib, som var meget større end hans, sig paa siden af det skib, paa hvilket han befandt sig, og et forfærdeligt slag begyndte. Han hørte de kjæmpendes raab, kanonernes torden, larmen af de faldende mæster og det splintrede tømmer. Derefter lød et tordnende hurra, idet fiendens flag langsomt blev strøget, og saa — vaagnede han. Det forekom ham, at han endnu kunde høre kanonernes torden løde for sine øren; men i virkeligheden var det kun det dybe, hule brøl af bølgerne, som fra alle sider væltede mod den klippe, hvor han laa, saa at han syntes afflaaren fra at kunne naa kysten.

Men det brød han, den bedste svømmer i mange miles omkreds, sig kun lidet om. Med stor letthed klatrede han ned ad den steile klippe, styrkede sig hovedfulds i havet, og idet en uhyre bølge løftede ham høit op paa sin ryg, svømmede han med raske tag mod kysten. Idet han naaede denne, hørte han en bejendt stemme raabe hans navn

avre."

og saa en ung mand, iført engelsk søofficersuniform, staa paa bredden.

„Er det dig, Paul!“ raabte officeren, „nu har du nok igjen forsøgt at komme tilbunds. Hvad har du nu taget dig for?“

Gutten svarede med at fortælle sin drøm.

„Ja, jeg oplever nok den dag, da du kommer til at føre et skib“, sagde den unge officer; „du er jo allerede en hel sømand. Men det slag, du taler om, hvordan saa det ud?“

„Det var fuldt af røde striber, og i det ene hjørne var der tretten hvide stjerner paa blaa grund.“

„Der har din drøm narret dig“, sagde løjtnant Pearson leende. „Jeg kender hvert eneste slag, der vaier fra en mastetop; der er intet, som ligner det, du beskriver. Hvilket slag, du end kommer til at kæmpe under, dette bliver det ikke, medmindre du selv skalde faa lyst til at lave dig et.“

* * *
 Narene gik. — Solen skinnede over havet saa straalende som nogenfinde; men dens straalere kunde ikke trænge gennem den tykke røgsky, som indhyllede to skibe, der laa side om side og gav hinanden det glatte lag fra de aabne kanonporte.

Kapteinen paa det mindste skib gav sine befalinger saa rolig som nogenfinde; men hans kjæffe, brune ansigt blev alvorligere og alvorligere. Og der var god grund dertil; thi hele dækket var fuldt af sønderreben seildug og knust tømmer; halvdelen af hans mandskab var faldet eller saaret, og den kluffende lyd under hans fødder sagde ham, hvor hurtig vandet trængte ind i skibet gennem den læt, det havde faaet ved et stød under vandgangen.

Pludselig opstod en pause i stydningen, som efterfulgtes af et prædøvende triumf-raab; det engelske slag, der, uagtet det var sønderrevet af kugler, dog stadig havde vaieret fra mastetoppen, blev langsomt strøget, som tegn paa, at det større skib overgav sig til

det mindre, og seirherren sprang straks om-bord paa fiendens skib, hvor den engelske kaptein, en høi, statelig mand, paa hvis ansigt en blodig stribe viste, at han var saaret, rakte ham sit sværd som tegn paa, at han overgav sig.

Kapteinen paa det amerikanske skib stude-se og betragtede ham opmærksomt.

„Mr. Pearson!“ udbrød han pludselig, „huffer De slaget, jeg drømte om?“ og i det samme pegede han paa stjernebanneret, der vaiede fra den eneste mastestump, som hans skib endnu havde tilbage.

„Hvad!“ raabte kapteinen forbausset, „er De virkelig min lille stotste ven, John Paul?“

„Ja“, svarede den anden, „saadan blev jeg kaldt dengang, men nu er jeg bedre kjendt som Paul Jones!“

* * *
 Saa længe verden staar, vil Amerikas historie fortælle om de heltegerninger, Paul Jones*) udførte under stjernebanneret.

En frugt af søndagskolen.

En søndagskolelærerinde har meddelt følgende opmuntrende træk fra sin gjerning blandt de smaa:

„Jeg havde længe været forhindret fra at besøge en af pigerne i min klasse, som boede i en af byens udkanter. Hun hed Emma og var 15 aar gammel.

Jeg blev modtaget paa det venligste af Emmas moder. Paa mit spørgsmaal om Emmas opførsel i hjemmet, svarede hun:

„Emma er en snild pige. Naar hun kommer hjem om søndagen, fortæller hun, hvad hun hører i søndagskolen. Oders arbejde er derfor ikke forgjæves med søndagskolen.“

*) Denne stotste søhelt førte under den nord-amerikanske frihedstrig en række dristige kampe mod den engelske flaaede og grundlagde derved de Forenede Staters flaaede. Hans eventyrlige liv skildres af den amerikanske forfatter Cooper i „Lodjen“.

„Dette er meget opmuntrende for mig“, svarede jeg.

Da vi nu havde samtalt en stund med hinanden, og jeg skulde til at gaa, spurgte hun, om jeg ikke først vilde tale nogle ord med hendes mand, som var meget syg.

Med glæde fulgte jeg opfordringen og traadte ind i sidetammeret, hvor den syge sad i en stor lænestol.

„Er det Dem, frøken, som sender os saa mange deilige ord om søndagen?“ spurgte han.

„Ja, Vilhelm“, sagde konen, „det er Emmas lærerinde.“

„Gud velsigne Dem, frøken“, vedblev den syge. „De ord, som De fortalte paa søndagskolen, om at det blev blik stille, da Kristus truede stormen paa søen — de ord har gjort mig saa godt.“

„Det glæder mig, at De har forstaaet dem“, sagde jeg.

„Ja, visseelig forstod jeg dem“, sagde han, „og nu skal jeg fortælle Dem, hvorledes det gik til. Jeg havde i flere maaneder følt mig ulykkelig for mine synders skyld. Jeg vidste, at Jesus var død for mine synder, at han var frelseren, og jeg forsøgte nu ved bønner og Guds ords læsning, under eget arbejde at vinde fred i min naturlige kraft. Men ingen fred kom; mit hjerte var som et oprørt hav. Da nu en søndag min lille pige kom hjem fra søndagskolen og fortalte, hvad hun havde hørt om stormen paa Genesareths sø, faldt disse Deres ord mig lige ind i sjælen: at ligesom Jesus stillede stormen paa havet, saaledes er det alene ham, som kan give fred i et uroligt hjerte. Døt-fet faldt fra mine øine; jeg saa, at jeg for-gjæves havde kæmpet i min egen kraft, at Jesus var den eneste, som havde fred, og jeg stod op, som jeg var, og bar al min synd til ham; da blev det godt, hans kjærlighed trøstede mig og bortjog al min nød.“

Saaledes bejendte den syge for mig, og mit hjerte var fuldt af lov og tak til

Gud. Jeg følte mig lykkelig over, at han havde brugt mig, den ringe og uværdige til velsignelse for dette hjem, og det gav mig nyt mod til at arbejde blandt de kjære børn.

Et og andet.

Der er et latinsk ordsprog, som lyder saaledes: „Perseverantia vincit omnia.“ Det betyder: „Udholdenhed overbinder alt.“ Dette er et ord, som vel er værd at lægge sig paa minde. Tror du, myren forstaar latin? Nei, det gjør den vistnok ikke; men den forstaar iethvertfald at praktisere dette ordsprog. Alle store og brave mænd i verden har rettet sig efter denne lære. Og hvis du, kjære barn, ønsker at blive brav og from, maa du ogsaa prøve at praktisere den hver dag. Du behøver taalmodighed og udholdenhed i saa mange ting, om du skal komme frem. Sig aldrig: „Jeg kan ikke“, „det er for meget for mig“, „jeg formaar det ikke.“ Ved Guds hjælp, ved bøn om udholdenhed og standhaftighed kan du gjøre næsten alt, hvad du vil!

Newton. Da den store engelske naturforsker, som har opdaget tyngdeløben, laa paa sin døds seng, og hans venner klagede over, at en saa stor lærdom og saa mange kundskaber nu skulde gaa tabt for verden, svarede han dem: „Min viden har ikke meget at sige. Jeg glæder mig over, at jeg er ganske vis paa to ting: den første er, at jeg er en stor synder, den anden, at Jesus er en langt større frelser.“

Øvninger.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Ved past. Chr. Pedersen 2den tønde-indsamling: ved Juul Rissens pleiebatter Lina Helgeisen \$2.12, Josie Jacobsen 0.65; tilf. \$2.77.

Ved past. Kavier tønde-indsamling ved Christian Hansen \$1.11, Josefina Oline Olsen 1.49; tilf. \$2.60.

Sum: \$5.37.

G. D. Rustad.

„Ham kan vi holde moro med.“

„**H**“ raabte den lille Henrik, idet han kom springende rent forpusten hen til Marie, „der kommer en gammel mand ned over gaden; han gaar saa rart, og gutterne holder moro med ham; jeg er saa ræd.“

Marie saa sig om, men hun kunde ikke saa øie paa nogen anden end Henrik, der stod ved siden af hende, bleg og skjælvende. „Hvorledes saa han ud?“ spurgte hun.

„Skækkelig“, svarede Henrik, som var en ganske liden gut og i sin skræk saa alt i det værste lys.

Marie saa sig atter om og fik da øie paa en gammel mand, som med usikre skridt kom gaaende rundt hjørnet med en flok raa gutter bag sig.

„Lad os løbe vor vei“, raabte Henrik. I stedet for at gjøre dette, blev Marie staaende. „Jeg synes, at disse gutter burde skamme sig ved at behandle en gammel mand saa“, sagde hun, „kanske han er nogens bedstepapa.“

„O, jeg er saa ræd“, raabte Henrik igjen.

„Ræd“, sagde Marie vred, „saa løb da din vei“, og gif derpaa modig hen og sagde: „Jeg synes, I burde skamme eder over at behandle en gammel mand saa. Vilde I gjøre det, hvis det var eders bedstepapa?“

„Hvad er du for en?“ raabte de raa gutter og begyndte at gjøre nar af hende.

„I kan le saa meget, I vil; jeg bryder mig ikke det mindste om det.“

„Jeg hører en venlig stemme“, sagde den gamle mand, „men jeg er blind; jeg kan ikke se, hvor den kommer fra.“

„Det er mig“, svarede barnet og gif hen til ham; „hvis du vil, skal jeg hjælpe dig hjem. Du har kanske gaaet feil; det maa være haardt ikke at kunne se.“

„Ja mit kjære barn; jeg er fremmed her og er i besøg hos min datter, som bor i Kongens-gade. Jeg var blot gaaet ud for at træffe

lidt frisk luft, men var saa uheldig at gaa feil, og saa overfaldt gutterne mig. Hvorledes er du kommen til at hjælpe mig, kjære barn?“

„So“, sagde Marie, „jeg tænkte, at du kanske var nogens bedstepapa, og kunde ikke taale, at du blev behandlet saa. Jeg vil følge dig hjem.“

„Gud velsigne dig, kjære barn“, sagde den gamle mand.

Saa snart Marie havde taget sig af ham, sneg de raa gutter sig bort; det var mærkeligt, hvorledes den lille pige ved sin kjæffe optræden kunde gjøre de onde gutter forlegne og jage dem paa flugt. Venlig og forsigtig hjalp hun ham over rendestene, rundt gadehjørner, forbi hunde og folk i gaderne. Den gamle mand var saa taknemmelig ved at have det lille barn til at følge sig, og Marie meget glad ved at kunne gjøre det; thi hun havde lært at have agtelse og omhu for de gamle. Hendes bedstefader havde levet i hendes faders familie, og hun vidste, at gamle fødder trængte unge, slinke ben til at gaa for sig, at gamle øine trængte unge, kraftige øine til at se for sig, og at gamle hænder, som i sin tid havde havt det tunge arbejde, maatte have sterke hænder til at hjælpe sig.

Saaledes saa hun i enhver gammel mand, hvor fattig og elendig han end var, „nogens bedstepapa“, som hun burde vise den ærbødige opførelse, den venlige opmærksomhed og den kjærlige behandling, som gjorde hendes bedstefader saa lykkelig, medens han levede, og tillige bragte hans børnebørn til med saadan glæde at kunne mindes ham.

Billedgaade.

nk
nk I nk
nk

Opløsning paa billedgaaden i nr. 9.

Vi ønske eder et i alle dele godt og vel-signet aar.